

JØRGEN RAASTED

19.3.1927-5.5.1995

Som søn af komponisten og domorganisten ved Vor Frue Kirke i København, N.O. Raasted, havde Jørgen Raasted måske en nedarvet interesse for kirkemusik. Hans embedseksamen lå inden for fagene klassisk filologi og kristendomskundskab, men allerede i sin studietid havde han fattet en vedvarende interesse for byzantinsk musik, den græsk-ortodokse middelalderlige kirkesang. Inspirationen hertil kom ganske givet fra professor Carsten Høeg, som allerede i 1930'erne havde grundlagt serien *Monumenta Musicae Byzantinae* (MMB) og gjort København til et internationalt centrum for studiet af den middelalderlige byzantinske musik.

Gennem en kortere periode fungerede Jørgen Raasted som adjunkt ved Ribe Katedralskole, samtidigt med at han et par dage om ugen assisterede Carsten Høeg i København. Efter dennes død i 1961 videreførte Jørgen Raasted sammen med andre af Høegs elever arbejdet med udgivelsen af MMB. Samtidigt underviste han i både græsk og latin, herunder palæografi og middelalderlig kirkemusik, ved det nyoprettede Institut for græsk og latinsk middelalderfilologi, Københavns Universitet. Dette institut indgik senere i dannelsen af Institut for græsk og latin, hvor han virkede til sin pludselige død d. 5. maj. 1995. Fra 1993 var han tillige direktør for MMB.

I 1966 udkom hans doktordisputats, *Intonation Formulas and Medial Signatures in Byzantine Musical Manuscripts*. Denne bog førte ikke bare til en dybere forståelse af intonationsformlernes funktion og det modale system i byzantinsk musik, men den fik også en afgørende indflydelse for rekonstruktionen af den middelalderlige opførelsespraksis. Blandt hans mange øvrige resultater inden for udforskningen af den byzantinske musik kunne opdagelsen af den såkaldte „Theta-notation“ (1962) og udgivelsen af den ældste kendte byzantinske musikteoretiske tekst, *Hagiopolites* (1983) nævnes.

Jørgen Raasted havde et ganske særligt talent som palæograf. Han nøjedes ikke med at fastslå hvad, der stod i et musikhåndskrift, men han studerede i detaljer skriverens, eller måske skrivernes, arbejdsprocesser. Således kunne han for eksempel i sin udgave af et musikhåndskrift fra Sabaklosteret ved Jerusalem vise, hvordan de oprindelige palæobyzantinske neumer var blevet „ajourført“ til at fungere som en fuldt diastematisk notation (*Hirmologium Sabbaiticum* 1968-70). Dette palæografiske talent udnyttede han også i sit omfattende arbejde med at registrere middelalderlige latinske håndskriftsfragmenter, bl.a. i Rigsarkivet, et stort materiale til den gregorianske sang i middelalderens Danmark, der stadig ligger forholdsvis uudnyttet hen.

Jørgen Raasted nød stor international anerkendelse for sit videnskabelige arbejde. Men alle, der kendte ham personligt, vil nok særligt huske ham for hans umættelige videnskabelige nysgerrighed, for hans åbne og fordomsfrie måde at diskutere med såvel studenter som fagkolleger på, og ikke mindst for hans smittende energi og brændende engagement.

Christian Troelsgård